Filip Teodorescu

UN BRESC ASUMAT

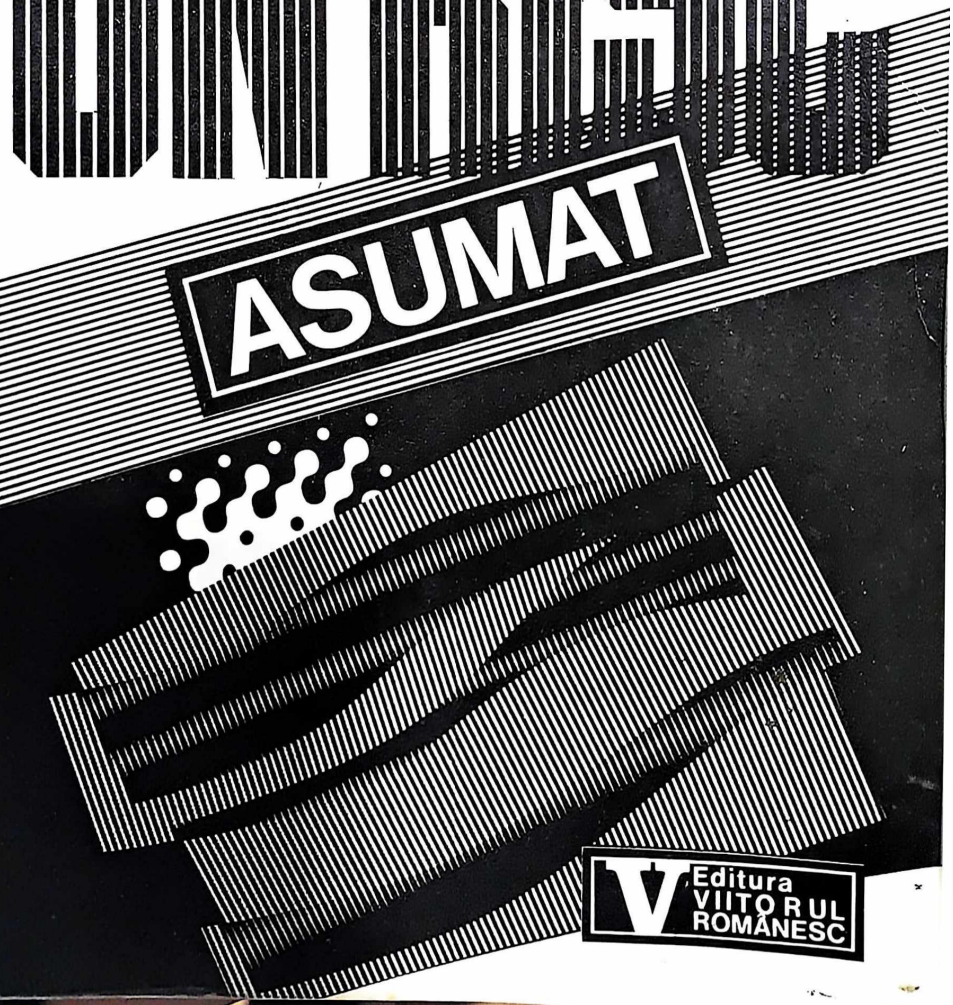

Editura VIITORUL ROMÂNESC

FILIP TEODORESCU

UN RISC ASUMAT

Timişoara decembrie 1989

Editura VIITORUL ROMÂNESC
1992

Coperta: Nicolae SÎRBU

Procesul de la Timişoara

Situaţia inculpartului TEODORESCU FILIP a cărui vinovăţie încă n-a putut fi demonstrată nici pe departe, ridică numeroase întrebări în rîndul celor care au urmărit interogatoriul la televiziune. În vremea aceasta, prin ţară îşi fac de cap şi pot să se înmultească intruşi pe care ar fi stat cu ochii subordonaţii acestui fost colonel, specialist redutabil în contraspionaj, mult temut de agenturile de pe aiurea care încercau să-i pătrundă jocul minţii, căci nici nu îndrăzneau să spere a-i cunoaşte cîndva şi chipul. Da, acel chip pus cu o prea ciudată generozitate la dispoziţia orişicui, cum nici pe-un alt meridian nu s-a mai întîmplat pînă la noi...

Dragomir Horomnea
"Adevărul", 19 aprilie 1990

CUVÎNT INTRODUCTIV

Nu am nici un fel de dubiu că marea majoritate a concetăţenilor mei, şi nu numai ei, şi-au pus de mai multe ori întrebarea de ce colonelul Filip Teodeorescu nu face nici un fel de declaraţii presei, de ce nu scrie articole sau chiar o carte cu privire la evenimentele din decembrie 1989. Multe ziare, reviste, reprezentanţi ai acestora, în principal din România, dar şi din alte ţări, chiar foarte îndepărtate geografic, mi-au făcut propuneri, iniţial prin familia mea, iar ulterior şi direct atunci cînd au reuşit să mă contacteze, să dau interviuri, dacă se poate în exclusivitate sau să scriu "ce vreau eu, numai să scriu". Unii au venit cu oferte concrete, deosebit de tentante, sperînd că dificultăţile materiale în care se zbătea familia vor determina obţinerea acordului.

Unele ziare şi reviste au publicat chiar materiale în titlul cărora făceau menţiunea că au discutat cu mine şi mi-au atribuit afirmaţii pe care nu le-am exprimat.

Pentru clarificarea lucrurilor precizez din capul locului că nu am dat nici un interviu sau declaraţie nici unui mijloc de informare mass-media. Singura declaraţie publică a fost cea din ziua de 7 martie 1990 în procesul de la Timişoara, transmisă în direct de Radio-Timişoara şi parţial la Televiziunea Română în 9 martie 1990.

Motivele care m-au determinat să adopt această poziţie au fost două. În primul rînd, convins pînă la ultima fibră a fiinţei mele de lipsa oricărui temei juridic sau moral pentru a fi implicat într-un proces penal, nu am dorit să se interpreteze sau chiar să planeze vreo suspiciune că încerc să influenţez poziţia completului de judecată prin cîştigarea simpatiei opiniei publice. Cu atît mai mult cu cît depoziţia mea din 7 martie 1990 a fost de natură să schimbe, mi-aş permite să spun, radical opinia presei cu privire la "adevărurile Timişoarei".

Al doilea motiv al tăcerii mele de peste doi ani este legat de nevoia pe care am resimţit-o de a lăsa timpul să separe adevărul de neadevăr şi să mă adresez semenilor mei într-un moment cînd sînt mai pregătiţi să judece corect faptele şi să accepte realitatea aşa cum a fost ea.

Dispărînd cele două motive, aş vrea să mă explic de ce scriu această carte;

— Prin responsabilităţile pe care le-am avut în conducerea contraspionajului român am fost nu doar un simplu contemplator al evoluţiilor de suprafaţă, ci unul dintre puţinii care au cunoscut acţiunile subterane desfăşurate concertat de forţe, altădată duşmane, pentru a pune capăt unui sistem politic în Europa (fără îndoială că acţiunea nu s-a încheiat şi va continua şi pe celelalte continente).

— Pe parcursul celor doi ani şi jumătate scurşi de la evenimentele din decembrie 1989 s-au publicat tot felul de declaraţii, mărturisiri, supoziţii, analize, rapoarte. Unele sînt adevărate aberaţii, falsificări ale realităţii din partea unor "revoluţionari"

şi "complotişti" închipuiţi, pe multe dintre acestea amprenta vinovăţiei fiind vizibilă.

— Ca fiu al acestui popor, nu permit nimănui nici măcar să mă bănuiască de lipsă de patriotism. Consider, de aceea, că este datoria mea de onoare să contribui la stabilirea adevărului aşa cum este el, convins fiind că nu voi mulţumi toţi cititorii, atît pentru că nu vor găsi răspunsuri la toate întrebările pe care şi le pun, cît şi pentru că putem privi lucrurile din unghiuri diferite.

— Scriind această carte urmăresc şi un scop personal. Prin vîrful creionului meu vreau să se scurgă şi umilinţele la care am fost supus fără dicernămînt şi fără să le merit.

Deşi acest motiv îl menţionez la urmă, apreciez că este tot de datoria mea să dezvălui unele aspecte ale activităţilor desfăşurate de "odioasa Securitate" pentru a contribui la cunoaşterea adevăratului loc pe care aceasta l-a ocupat în sistemul de apărare al ţării, cu trimiteri la evenimentele din decembrie 1989, eventual şi la cele ulterioare.

Înainte de a încheia acest cuvînt introductiv trebuie să mărturisesc emoţia ce o resimt, la început de drum, dar şi hotărîrea de a o învinge, aşa cum am învins-o şi în 7 martie 1990, cînd a trebuit să fac abstracţie de imensa greutate ce-mi fusese pusă în spate.

Vreau să mulţumesc tuturor oamenilor care au crezut în cuvîntul meu şi au fost alături de mine în lupta pentru izbînda adevărului. Deşi este puţin ceea ce le ofer, o fac cu bună credinţă şi din toată inima.

I. CONDIŢIILE EXPLOZIEI
(Context european şi internaţional)

1. Punctul limită

Semnele vizibile ale crizei economice din România au apărut, după părerea mea, în anul 1978 şi au fost şi o consecinţă a celei de a doua crize mondiale a petrolului.

Fără a avea pretenţia unui analist al fenomenelor economice, activînd mulţi ani în aparatul informativ al României, fie el intern sau extern, am avut posibilitatea să cunosc nu numai date concrete, nedestinate publicităţii, dar şi aprecieri ale unor economişti, finanţişti şi politicieni de marcă, străini şi români, cu privire la evoluţiile în plan economic din ţara noastră. Nu există nici o îndoială că pînă în anul luat de mine ca punct de referinţă, aprecierile au fost pozitive, ele putînd fi dovedite nu numai căutînd în presa vremii, dar şi prin contractele externe încheiate, inclusiv ofertele de credit care nu au lipsit.

O cauză a începutului declinului nostru economic, cu repercursiuni directe asupra socialului şi politicului, cauză asupra căreia nimeni nu s-a oprit suficient, a fost acţiunea de trădare a generalului Mihai Pacepa şi fuga lui în Occident în vara anului 1978.

Mulţi au fost înclinaţi să creadă (şi în mod indubitabil au fost ajutaţi în acest sens şi de autorităţile române din acea vreme) că trădarea lui Pacepa a adus prejudicii numai serviciului de informaţii externe din conducerea căruia făcea parte. Fără îndoială că, datorită unor suspiciuni împinse

Cuprins

Cuvînt introductiv 5

I. CONDIŢIILE EXPLOZIEI

1. Punctul limită *11*

2. Perioada războiului nevăzut *17*

3. Colegii din tabăra adversă *29*

4. Păcăliţi au fost sovieticii *34*

II. TIMIŞOARA

1. De ce la Timişoara? *43*

2. Cauzele trimiterii la Timişoara *52*

3. Violenţele s-au declanşat în Piaţa Maria *60*

4. Escaladarea violenţei şi în incendierea tancurilor *67*

5. Atacarea armatei *77*

6. Spionii nu-i prinzi precum Paganel fluturii *85*

7. Generalul Iulian Vlad este nemulţumit *97*

8. Demonstranţii paşnici din Piaţa Operei .. *105*

III. DIVERSIUNEA SECURITATE=TERORIŞTI

1. Preluarea puterii şi arestarea *115*

2. Diversiunea "securitate=terorişti" în acţiune *127*

3. Soldaţii trag la întîmplare *133*

4. Victimele unei înscenări respingătoare *139*

5. Un rechizitoriu fără probe *153*

IV. PROCESUL
1. *Prezumţia de vinovăţie sau hainele vărgate* 161
2. *Etapele interminabilului proces* 171
3. *Martori loviţi de amnezie* 187
4. *Sentinţa* 201
V. *DETENŢIA*
1. *Penitenciarul Timişoara* 207
2. *Transportul deţinuţilor* 215
3. *Expertizele medico–legale* 221
4. *Viaţa în spitalul penitenciar Jilava* 228
5. *Moartea generalului Emil Macri* 232
VI. ÎN LOC DE CONCLUZII
1. *Securitatea* 241
2. *Atitudinea occidentului după decembrie 1989* 260
ADDENDA 275

Filip Teodorescu

UN RISC ASUMAT

Procesul de la Timişoara

Început banal de şedinţă. "*Cunosc faptele cuprinse în rechizitoriu. Nu recunosc însă învinuirile care mi se aduc. În totalitatea lor!*". Chiar şi preşedintele completului are o vizibilă tresărire. Inculpatul TEODORESCU FILIP este deosebit de calm, dar hotărît, de neîncovoiat. Fostul locţiitor al şefului Direcţiei de contraspionaj domină şedinţa... Acest om instruit, cu o prestanţă vizibilă chiar şi în uniforma detenţiei, este hotărît să se apere. Cu un timbru vocal căruia nu i se poate reproşa nici o distonanţă emotivă, el îşi argumentează misiunea la Timişoara, demolînd, uşor dar sigur, capetele de acuzare din rechizitoriu. Am mai spus-o, cu cît înaintăm în cercetarea judecătorească a inculpaţilor actul de acuzare devine tot mai tenebros. Sper să nu ajungem în situaţia în care să ne întrebăm pe ce bază a fost el alcătuit?...